

Изх.№ 229/09.06.2017 г.

**ДО
Г-Н ПЕТЪР КЪНЕВ,
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ИКОНОМИЧЕСКА ПОЛИТИКА И
ТУРИЗЪМ ПРИ 44-ТО НАРОДНО
СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

**ДО
Г-Н ВАЛЕРИ СИМЕОНОВ,
ЗАМЕСТНИК МИНИСТЪР-
ПРЕДСЕДАТЕЛ ПО КОНОМИЧЕСКАТА
И ДЕМОГРАФСКАТА ПОЛИТИКА НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

**ДО
Г-Н ЕМИЛ КАРАНИКОЛОВ,
МИНИСТЪР НА ИКОНОМИКАТА НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

10 ПРЕДЛОЖЕНИЯ

от Асоциация на индустриалния капитал в България за подобряване на бизнес климата, намаляване на административните прегради и по-добро регулиране

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА,

Представяме на Вашето внимание 10 предложения от съществено значение за българския бизнес, с чието приемане ще се създадат по-добри условия за развитие на предприемачеството и на по-конкурентна икономика в страната ни.

1. **Такса „битови отпадъци“** – изготвените изменения и допълнения в ЗМДТ трябва да въведат безалтернативно принципа „замърсителят плаща“, така както е обективиран в Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно отпадъците и за отмяна на определени директиви. Тези

изменения и допълнения трябва да влязат в сила през 2018 г., за да се реализира дълго отлаганата реформа и да се създаде практика за коректно определяне на план-сметките на общините и възприемане на справедлива основа за разпределянето им в такса битови отпадъци. Има изготвен от работна група към министерството на финансите, с участието на представители на работодателските организации, законопроект за изменение и допълнение на Закона за местните данъци и такси, за чието спешно приемане и влизане в сила настояваме;

2. **Годишните финансови отчети** – след като в НАП и НСИ се представя годишен финансов отчет на търговеца в съответните срокове, за нас е неясна необходимостта да се подава финансов отчет и в Търговския регистър към АВп. Освен че не се огласява нещо различно, това задължение струва допълнително време и средства на бизнеса. Не на последно място подобно законодателно решение противоречи на чл. 2 от Закона за електронното управление и чл. 5, ал. 2 от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност, съгласно която административният орган не може да изисква предоставяне на информация или документи, които са налични при него или при друг орган, а ги осигурява служебно за нуждите на съответното производство. По тези причини предлагаме да се предвиди възможност за служебен достъп път на АВп до финансовите отчети на търговците, а задължението за представяне на отчетите в търговския регистър на АВп за търговците да отпадне, което значително би улеснило работата както на бизнеса, така и на самата агенция.

Директива 2013/34/ЕС дава възможност държавите членки да приемат облекчена процедура за публикуване на финансовите отчети, особено за микро- и малките предприятия, като условието за това е съдържащата се в баланса информация да е надлежно подадена в най-малко един компетентен орган и тази информация да е изпратена в Търговския регистър, така че при поискване да може да бъде получено копие от нея. Ако в България бъде създадена единна входна точка (например в НСИ), където предприятията подават годишните си финансови отчети, ще отпадне задължението им за публикация на ГФО в Търговския регистър, което ще намали значително административната и финансова тежест за бизнеса във връзка с задължението им за публичност на финансовите отчети;

3. Изискването за **представяне на свидетелство за съдимост** (чл. 54, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗОП) е в колизия с чл. 2, ал. 1 от Закона за електронното управление, съгласно която административните органи, лицата, осъществяващи публични функции, и

организациите, предоставящи обществени услуги, не могат да изискват от гражданите и организациите представянето или доказването на вече събрани или създадени данни, а са длъжни да ги съберат служебно от първичния администратор на данните и с чл. 5 , ал. 2 от ЗОАРАКСД (Административният орган не може да изисква предоставяне на информация или документи, които са налични при него или при друг орган, а ги осигурява служебно за нуждите на съответното производство). Освен посочените колизии, подобно изискване за представяне на налична в администрацията информация води до значителна загуба на време и средства за предприемачите, поради което е крайно време да бъде отменено;

4. **Удостоверението за липса на публични задължения** (чл. 54, ал. 1, т. 3 от ЗОП във връзка с чл. 162 от ДОПК) – изискването за удостоверяване на липса на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и лихвите по тях към държавата или към общината по седалището на възложителя и на кандидата или участника е прекомерно (особено в частта за общината по седалището на възложителя, като се има предвид, че огромното мнозинство възложители са ситуирани в Столична община, което води до сериозно административно натоварване както за кандидатите/участниците, така и за СО) и следва да отпадне;

5. **Допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит (т.нар. „Клас“)** е дискриминационно различие между държавните служители, за които това допълнително възнаграждение отпадна преди години и наетите по трудово правоотношение работници или служители, както и в необоснованото различие във възнаграждението на лица, извършващи еднаква дейност, но с различен по продължителност трудов стаж, което по същество е дискриминация по възрастов признак. Отпадането на „класа“ освен премахване на анахронизъм без аналог в европейските страни, ще създаде възможност за връщане на трудовия пазар на работници и служители, чието наемане е препятствано понастоящем от по-високите разходи за труд, които от своя страна са икономически необосновани. Решение на този проблем е възможно чрез приемане на Постановление за изменение на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, приета с Постановление № 4 на Министерския съвет от 17.01.2007 г., с което да се отмени чл. 12 от Наредбата, както и да се отмени Постановление № 147 на Министерския съвет от 2007 г. за определяне на минималния размер на допълнителното трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит (ДВ, бр.56 от 2007 г.);

6. **Отпадане на определяне на минимални осигурителни доходи (МОД) по основните икономически дейности и квалификационни групи професии.** В годините след финансовата криза административно определяните МОД се превърнаха в препятствие за развитието и в генератор на сива икономика, тъй като не отчитат различията по отделни предприятия и сектори на икономиката, нито връзката със заетостта, общата и секторна производителност на труда и ръста на цените. Не случайно подобно решение няма аналог в нито една европейска държава. Освен това МОД са пречка за наемане на хора от уязвими социални групи с ниска квалификация. Решението на проблема е чрез отмяна на чл. 6, ал. 2, т. 3 от КСО;

7. **Отпадане на възможността за ползване на отпуск** по чл. 155 ал. 4 от КТ (основен платен годишен отпуск в размер на не по-малко от 20 работни дни) на **основание вече ползван такъв** по чл. 163 и 164 от КТ. (Отпуск поради бременност, раждане и осиновяване и отпуск за отглеждане на дете до 2-годишна възраст). Правото на платен отпуск от минимум 20 дни годишно за периода, в който вече е ползван отпуск по майчинство следва да се преосмисли и отмени;

8. **Първите 3 дни болнични за сметка на работодателя** - да отпадне въведеното като антикризисна, временна мярка задължение на работодателите да изплащат възнаграждение от 70% от среднодневното брутно трудово възнаграждение за първите три дни от временната нетрудоспособност, като в чл. 40, ал. 5 от КСО се възстанови старата редакция. Осигурителите/работодателите не могат да контролират издаването/редовността на болничните листове, но са задължени лица за първите 3 дни от неработоспособността;

9. **Въвеждане на едно гише за трудови визи** – този въпрос може да бъде решен чрез Агенция по трудова миграция, която да е съставена от ангажираните и понастоящем с решаване на проблема служители от МВР и АЗ. Такава е практиката в много развити европейски държави и няма пречка да бъде възприета и от нас.

Освен това в чл. 18, ал. 3 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, съгласно която е въведено изискване за упражняване на висококвалифицирана заетост за брутна работна заплата на чужденеца от трета държава най-малко 2 пъти по-висока от средната работна заплата в България, е прекомерно и не съответства на изискването на Директива 2009/50/ЕО на Съвета от 25 май 2009 година относно условията за влизане и пребиваване на граждани на трети държави за целите на висококвалифицирана трудова заетост. Директивата (член 4, параграф 2) дава изрично възможност на държавите членки да приемат или да запазят по-благоприятни разпоредби за лицата, спрямо които същата

се прилага. Тези възможности са ясно уредени в чл. 5, параграфи 3 и 5, където е предвидено прагът да е най-малко 1,5 пъти по-висок от средната брутна годишна заплата (СБГЗ) в съответната държава членка, респективно за целите на заетостта в професии, в които има особена необходимост от работници граждани на трети държави и които попадат в основните групи 1 и 2 от ISCO, прагът на заплатите може да е най-малко 1,2 пъти по-висок от средната брутна годишна заплата в съответната държава членка. Следователно няма пречка подобни по-ниски прагове да бъдат възприети и у нас;

10. В българския Закон за счетоводството не е изцяло възприет подходът, който се препоръчва в Директива 2013/34/ЕС относно задължителните критерии за извършването на независим финансов одит на предприятията. **Директивата определя задължението за одит не според правната форма, а на база реализирани приходи от продажби, налични активи и брой на служителите за отчетния период, т. е. според големината на предприятията.** В закона се запази задължителния независим финансов одит за годишните и консолидираните финансови отчети на акционерните дружества и командитните дружества с акции, т. е. според правната им форма независимо от големината на предприятията, както и за годишните финансови отчети на предприятията, които консолидират своите отчети. Това изискване създава огромна административна и финансова тежест за микро-, малки и средни предприятия, които са АД или КДА или са част от икономическа група. По този начин не се възприеха изцяло благоприятните за бизнеса последици, които директивата изрично допуска. Ал. 2 и ал. 3 на член 37 от Закона за счетоводството трябва да се заличат.

Добре е да се обсъдят още веднъж различните прагове на същественост. В нашия закон те са значително по-ниски от тези, посочени в Директивата, т. е. отново сме свидетели на пререгулиране.

С УВАЖЕНИЕ,

**ВАСИЛ ВЕЛЕВ,
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА УПРАВИТЕЛНИЯ СЪВЕТ
НА АСОЦИАЦИЯ НА ИНДУСТРИАЛНИЯ
КАПИТАЛ В БЪЛГАРИЯ**